

Henry William Soltau (1805-1875)

H. W. Soltau, cel de-al doilea fiu al lui G. Soltau, comerciant în Plymouth, s-a născut la 11 iulie 1805. Tatăl său era un om evlavios, de o mare energie și prevedere, și fusese unul dintre fondatorii Școlii libere din Plymouth, care ulterior a ajuns una dintre cele mai mari școli din Anglia. Acolo se predă Biblia în fiecare zi, dar nici un copil nu era obligat să participe la lecțiile de religie dacă părinții lui nu erau de acord. El s-a opus construirii unui teatru, pe când era membru în Consiliul Municipal, dar s-a opus fără succes. A avut o moarte clinică la vârsta de 44 ani și se pare că ar fi avut o viziune asupra tuturor celor 6 copii ai lui (pe care îi avea atunci), că ar fi ajuns cu bine în ceruri. Mama sa fusese o femeie cu un caracter puternic și cu o mare evlavie, iar Henry îi fusese foarte devotat.

Una dintre amintirile sale din copilărie era că fusese luat la vâslit cu barca pe lacul Beilerophon, când Napoleon I era și el la bordul vasului în drum spre Sf. Elena.

Pe când se pregătea să meargă la Cambrige, facea lecturi cu meditatorul său din Kent, avându-i drept însoțitori pe S. Wilberforce și pe fratele său. Odată intrat la Trinity College, în 1825, și-a luat licența în 1827; și-a continuat studiile la Lincoln's Inn, după care a fost solicitat să intre în barou. Era foarte interesat de istorie și de științe în general și citise în multe domenii. A studiat ebraica pentru a înțelege Vechiul Testament și, la un moment dat, era un cercetător înflăcărat al Adevărului, dorind liniște pentru suflet. Spunea că nu-și amintea să fi auzit vreodată o predică clară a Evangheliei, deși era un ascultător nelipsit al lui Ch. Simeon și a altora care predica Evanghelia când era el la Cambridge; întotdeauna i se părea că „încrederea în meritele Domnului Hristos” și „a-ți face datoria” erau inseparabil legate. Se străduia să facă ce este bine respectând formele religiei, dăruind în spirit de caritate, citind Biblia, precum și prin alte îndatoriri, dar nu avea pace. S-a stabilit la Londra, unde curând a fost purtat pe valul atracțiilor spre societatea lumescă, fiind fascinat de „amuzamentele inocente” ale zilei. Mare iubitor de muzică, mergea adesea la operă. Manierele sale atrăgătoare, spiritul spumos, inteligența ascuțită și vastele sale cunoștințe literare au făcut din el favoritul societății; a descoperit că viața i se deschidea înainte cu bogății și onoruri care-l așteptau.

Dar Dumnezeu îl pregătea pentru alte lucruri, mai bune.

În ianuarie 1837, sătul de plăceri și, după cum spunea chiar el, asemeni israeliților care se săturaseră de pâinea pe care o mâncaseră până la saturare, era totuși despărțit de cele ce-l înconjurau.

Într-o scrisoare venită de acasă i se spunea că mama lui nu se simțea bine, iar când a sosit a doua scrisoare, dl Soltau a hotărât să plece imediat acasă, deși scrisoarea nu conținea nimic alarmant în ea. Când își facea bagajul, a avut deodată convingerea că n-o va mai prinde pe mama sa în viață și, când s-a încheiat acea călătorie obositoare și a ajuns în sfârșit în apropierea orașului Plymouth, l-a întâmpinat unchiul său cu vestea că mama sa se stinsese. Căzând în genunchi la coșciugul mamei sale iubite, în acea noapte, s-a rugat pentru prima dată cu adevărat: „Doamne, dacă nu mă salvezi Tu, voi fi pierdut pentru eternitate!” Era strigătul unui suflet rănit, sătul de goliciunea vieții și față-n față cu suferința.

Imediat după aceea a auzit de o adresă pe strada Kings nr. 7 și astfel a fost scos la lumină. Toate lucrurile au devenit noi și s-a bucurat de eliberarea oferită de mântuire, atât de mult, încât o rudă de-a sa a spus: „Ești ca omul din Fapte 3, umblând și sărind și lăudând pe Dumnezeu”.

Revenind la Londra, s-a mirat de cât de mulți dintre prietenii săi au venit să-l întâmpine pe el și noile sale experiențe. A găsit repede răspunsul, pentru că în scurt timp l-au lăsat singur, neacceptându-i „părerile lui ciudate”. Curând după convertirea sa a renunțat să mai pledeze la barou și a plecat la Plymouth.

Părăsind Biserica Anglicană și fiind gata să împărtășească mișcarea fraților, dl Soltau a fost renegat de toată familia. Acesta s-a dovedit un pas care l-a absorbit complet, considerând „ocara lui Hristos mai mare bogăție decât comorile Egiptului” (Evrei 11). S-a apucat de studiul Scripturilor și s-a pus în slujba Domnului, predicând și învățând; și curând a fost marcat din plin de efortul de a predica Evanghelia în satele și cătunele din vestul Angliei, adeseori îngropate în întuneric și în ignoranță. Mare a fost binecuvântarea pe care a dat-o Dumnezeu acolo, mulțimi fiind salvate și adunate în jurul Cuvântului lui Dumnezeu. S-au deschis școli și Cuvântul lui Dumnezeu a început să fie predicat liber și glorificat. Dl Soltau și dl Clulovv au deschis un magazin de broșuri și, prin acesta, mari cantități de literatură creștină erau distribuite în străinătate.

Când au venit zilele triste ale separării, dl și dna Soltau s-au mutat la Exmouth, unde au locuit 3 ani, pentru ca în 1851 să plece la Northam, lângă Bideford; unde aveau să petreacă 10 ani, fericiți, familia lor numărând 3 fii și 6 fiice. Au trăit în atmosfera simplă și sănătoasă a acelui loc minunat. Plecarea spre Exeter în 1861 l-a adus pe dl Soltau mai aproape de Adunare, iar numele său a ajuns cunoscut prin scrierile sale,

cartea sa „Cortul, predica și jertfele” fiind mult apreciată: ea constituia baza pentru majoritatea cărților sale, ea și pentru multe predici pe tema cortului. Cărticica „Sufletul și problemele sale: un cuvânt adresat neliniștiților” a cunoscut o largă circulație și a fost de mare folos pentru Dumnezeu. Inima autorului a cunoscut bucuria când, nemaiputând să predice, a descoperit că micuța lui carte era constant binecuvântată. Predica sa asupra versetului „Am găsit scris” și cartea „Cine sunt frații?” sunt dintre cele mai simple și care s-au vândut foarte bine. Toate trei continuă să fie distribuite și citite în multe locuri din lume.

Dar asupra lui s-a abătut o mare încercare prin pierderea vederii. În 1860 se părea că va orbi complet, dar și-a revenit într-o oarecare măsură, așa încât să poată să călătorească singur și să citească Biblia tipărită cu caractere mari.

DI Soltau a vizitat multe locuri, Londra, Glasgow, Birmingham, Hereford și altele din vest, precum Dublin, unde a fost primit bine și unde predicile sale au fost ascultate. Părea să miște sufletele calde ale creștinilor irlandezi și ei nu aveau să-i uite niciodată vizitele.

În 1867, sănătatea sa, care nu fusese niciodată prea bună, a început să se deterioreze. Toamna a făcut o vizită scurtă la Londra și în ultima duminică a vorbit de 6 ori. La una din aceste întâlniri, în aer liber, din Soho, a vorbit despre convertirea sa și despre viața care-i fusese dată în slujba lui Dumnezeu. Imediat după aceasta a fost lovit de paralizie și n-a mai putut vorbi niciodată în public, Încetul cu încetul i-au slăbit puterile, încât n-a mai putut nici murmura. Dar pacea și calmul nu l-au părăsit, Îi plăcea să afle de lucrările lui Dumnezeu din toată lumea, în special de cele în care erau antrenați copiii săi.

În 1870 s-a mutat la Bamstaple ca să-și încheie zilele alături de prietenul său drag, dl R.C.Chapman. Când a venit sfârșitul, pe 1 iulie 1875, fusese deja inconștient în ultimele săptămâni, dar în final și-a ridicat capul, care fusese plecat pe piept, și-a deschis ochii și un zâmbet ceresc i-a luminat fața și, fără un suspin, și-a dat duhul.

A avut bucuria să-și vadă toți cei 9 copii convertindu-se de tineri și pe timp ce creșteau se puneau în slujba Domnului. Unul dintre copii a fost pentru o lungă perioadă conducătorul misiunii M'Call din Franța, alții au ocupat poziții importante.

A fost un tată înțelept și tandru și casa lui a fost un cuib de dragoste și de fericire. Ce a predicat în public a pus în practică în propria lui casă și era fericit să trăiască cu ordinea divină a răspunderii: „Mai întâi tu însuți; apoi în casa ta; apoi în Adunare; apoi în lume”

clickbible.org